

ningen om Hustruens Myndighed, maa man ogsaa tage Konsekvenserne af den, og det er jo den, at hun bliver personlig forpligtet for sine Handlinger. Hustruen kan ganske vist ikke indskrænke Mandens Raadighed over Fællesboet, saa længe Fællesskabet varer, men ellers er hun personlig forpligtet, og deraf, at hun er personlig forpligtet, maa jo følge, at man kan holde sig til det, der i sin Tid maatte blive hende udlagt som hendes Lod i Fællesboet, eller ogsaa til, hvad hun senere maatte erhverve. Det er ganske vist, at det kan forlede hende til i visse Tilfælde letsindig at stifte Gæld, fordi hun tænker sig, at det er en saa fjern, langt ude i Fremtiden liggende Mulighed, at hun skal betale. Det Tidspunkt, hvor hun kan komme til virkelig at betale, staar som noget problematisk og langt ud i Fremtiden liggende. Men det forekommer mig, at det kan man ikke komme bort fra, naar man overhovedet vil give hende Myndighed. Og hvad det angaar, at hun kan blive trukket op med høje Renter eller paa anden Maade af dem, der laane hende Penge, er det jo ikke andet, end hvad der kan ske i ethvert Tilfælde, hvor en Person ikke har noget endnu, men kan vente at komme i Besiddelse af noget i Fremtiden. Det er ikke andet, end hvad der f. Eks. vil kunne indtræffe med ethvert Menneske, der vel ikke ejer noget endnu, men har Udsigt til at arve en Del Penge efter andre. Derfor har det været vor Opfattelse, at man var nødsaget til at tage denne Konsekvens, naar man overhovedet vilde gennemføre Sætningen om Hustruens Myndighed. Men i en Retning har man dog villet beskytte hende mod Følgerne af hendes Myndighed, og det er ved § 15. Der have vi været ganske paa det rene med os selv om, at dersom man ikke ydede hende en Beskyttelse mod Manden i saa Henseende, saa vilde det være et stort Spørgsmaal, om den Myndighed, man gav hende, ikke snarere vilde blive til Skade for hende end til Gavn. Det staar for os saaledes, som det for Resten ogsaa er Reglen i den norske Lov, at Hustruen maa ikke gøre sig ansvarlig for Mandens Gæld, hvorved forstaaes Gæld, der er stiftet af Manden. Det vilde være alt for farligt, hvis hun blot ved at medunderskrive noget kunde gøre sig saaledes personlig ansvarlig. Naar man ser hen til Forholdene i det virkelige Liv, kan man ikke betvivle, at det i de fleste Tilfælde vilde lykkes Manden at faa Konen til at gøre det, og hun blev paa den Maade i højeste Grad prisgiven. Naar hun derfor vil gøre sig ansvarlig og med-

ansvarlig for Mandens Forpligtelser, saa har man ment, at der maatte have et Slags Tilsyn hermed, erhverves en Slags højere Approbation derpaa, ved hvis Meddelelse det kunde paases, at hun ikke blev gaaet for nær, at hun navnlig ikke bandt sig for noget, som hun ikke burde binde sig for. Der er jo mange af de Fordringer, for hvilke hun kan gøres medansvarlig, som kunne være rimelige, som f. Eks. Husleje og andre Fornødenheder, der skulle skaffes til Familien, men der er mangfoldige andre, hvor der ikke er nogen Rimelighed for, at hun gør sig medansvarlig, f. Eks. hvor Manden er Købmand eller Forretningsmand, med Hensyn til alt, hvad der vedrører hans Forretning. At drage Grænsen mellem disse Fordringer i selve Loven er vistnok umuligt. Skulde nogen kunne finde paa en saadan Grænse, kan det være godt, men jeg tror, at det vil være umuligt i selve Loven at drage en saadan Grænse imellem de Tilfælde, hvor det er rimeligt, at Hustruen medforpligter sig, og de Tilfælde, hvor det ikke er rimeligt. Derfor have vi ment, at man maatte overlade det til Overøvrighedens Skøn.

Hvad § 17 angaar, er det jo ikke muligt at give en udtømmende Fortegnelse over alle de Rettigheder, der have en saadan personlig Karakter, at de ikke kunne skilles fra Personen. I Anledning af en fremkommen Ytring vil jeg sige, at jeg f. Eks. antager, at Aftægt i Reglen vil have en saadan Karakter. I mange Tilfælde vil det allerede ligge deri, at Aftægten ydes paa den Maade, at der gives den paagældende Ophold af hans Aftægtsyder, og den vil derfor i de fleste Tilfælde fremtræde som en personlig Ret. Men det er ikke det Forhold, der omtales i Motiverne paa det paagældende Sted. Det, der vil falde ind under § 17, det er en Aftægt, som den ene eller anden af Ægtefællerne maatte have før Ægteskabets Indgaaelse, men det, der tales om i Motiverne, det er Spørgsmaalet, om Manden efter Ægteskabets Indgaaelse kan anvende Penge af Fællesboet til at erhverve sig en Aftægt, Livrente eller deslige, og det er altsaa et andet Spørgsmaal, som slet ikke kommer ind under § 17. At Aftægt lige som en Fæsterettighed i Reglen vil være en personlig Ret, antager jeg som oftest vil slaa til.

Med Hensyn til § 22 vil jeg gøre den Bemærkning, at vi ere gaaede ud fra, at der under Begrebet Husholdning ogsaa falder saadanne Udgifter som Udgift til